

Den særlige jurisdiktionsbestemmelse i § 7, stk. 3, finder anvendelse i tilfælde, hvor kvindelig omskæring foretages i et land, hvor handlingen ikke er strafbar. Sker omskæringen i et land, hvor handlingen konkret er strafbar, vil den almindelige jurisdiktionsregel i § 7, stk. 1, nr. 2, være anvendelig, herunder i relation til kravet om, at gerningsmanden blot skal være hjemmehørende i Danmark på tidspunktet for sagens påtale.

2.2.3. Når der rejses tiltale her i landet på grundlag af reglerne om dansk straffemyndighed i straffelovens §§ 6-9, skal afgørelsen af, om et strafbart gerningsindhold er realiseret, og hvilken straf eller anden retsfølge der skal anvendes, ske efter dansk ret, jf. straffelovens § 10, stk. 1, medmindre der i lovgivningen konkret er foreskrevet andet.

I tilfælde, hvor dansk straffemyndighed vedrørende handlinger begået inden for folkeretligt anerkendt område er begrundet i straffelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, og således bygger på et princip om dobbelt strafbarhed, følger det imidlertid af straffelovens § 10, stk. 2, 1. pkt., at der ved reaktionsvalget ikke kan idømmes strengere straf, end hvad der er hjemmel til i gerningslandets lovgivning. Dette betyder ikke, at der ikke kan idømmes strengere straf end den, der konkret ville være udmålt ved pådømmelse i gerningslandet, men straffen skal ligge inden for strafferammen i den tilsvarende bestemmelse i gerningslandets lovgivning.

I forbindelse med gennemførelsen af straffelovens § 7, stk. 3, om straffemyndighed ved tilfælde af kvindelig omskæring, blev straffelovens § 10, stk. 2, suppleret med et 2. pkt., hvorefter der ved handlinger omfattet af straffelovens § 245 a eller § 246, jf. § 245 a, ikke stilles krav om hensyntagen til gerningslandets strafmaksimum.

Om baggrunden for denne tilføjelse er i forarbejderne anført, at straffelovens § 10, stk. 2, ville betyde, at danske domstole i sager om kvindelig omskæring, hvor handlingen foretages i et andet land, hvor handlingen er strafbar, ville være bundet af det udenlandske strafmaksimum. Hvis kvindelig omskæring i gerningslandet eksempelvis alene er sanktioneret med bødestraf, ville bestemmelsen i § 10, stk. 2, føre til, at der ikke i Danmark kunne idømmes fængselsstraf for handlingen. På den baggrund fandt man det bedst stemmende med den foreslåede fravigelse af princippet om dobbelt strafbarhed i sager om kvindelig omskæring, at straffen i disse sager i alle tilfælde kan fastsættes uden hensyn til lovgivningen på gerningsstedet.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 23-37.

3. Tidligere overvejelser vedrørende dansk straffemyndighed i forhold til seksuel udnyttelse af børn i udlandet

Spørgsmålet om ophævelse af kravet om dobbelt strafbarhed i sager vedrørende seksuelt misbrug af børn har tidligere været drøftet i Folketinget. I folketingsåret 1996/97 behandlede Folketinget bl.a. et beslutningsforslag (B 45) fremsat af medlemmer af Venstre og Det Konservative Folkeparti om straf for seksuelt misbrug af børn i udlandet. Efter beslutningsforslaget skulle regeringen pålægges at fremsætte forslag til ændring af straffeloven, således at kravet om dobbelt strafbarhed ikke skulle gælde ved seksuelt misbrug af børn i udlandet.

Beslutningsforslaget blev ikke vedtaget, bl.a. under henvisning til principielle betænkeligheder ved at ophæve kravet om dobbelt strafbarhed og overvejelser om, hvorvidt forslaget var en egnet metode til at sikre en beskyttelse af børn mod seksuelle overgreb. Et flertal fandt således, at der var behov for nærmere undersøgelser af behovet for at fravige kravet om dobbelt strafbarhed på dette område.

I forlængelse heraf indhentede Justitsministeriet i 1997/98 via Udenrigsministeriet oplysninger om den seksuelle lavalder og andre regler om seksuelt misbrug af børn i de lande i Asien, Afrika og Sydamerika, der i almindelighed er fjernmål for danske turistrejser. Herudover blev der indhentet oplysninger om retstilstanden i Europarådets medlemslande. Det indhentede materiale indeholdt oplysninger fra i alt 54 lande.

I lyset af de indhentede oplysninger konkluderede Justitsministeriet i et notat oversendt til Folketingets Retsudvalg den 6. juli 1998, at der næppe vil kunne opnås nævneværdige forbedringer af indsatsen mod misbrug af børn ved at ophæve straffelovens krav om dobbelt strafbarhed. Ministeriet fremhævede i den forbindelse navnlig, at den seksuelle lavalder kun i 3 af de 54 adspurgte lande var lavere end 14 år, samt at der i alle landene var generelle regler rettet mod en række andre former for seksuelt misbrug.

Justitsministeriet bemærkede endvidere, at ministeriet ikke var bekendt med konkrete sager, hvor straffelovens krav om dobbelt strafbarhed havde medført, at en herboende person ikke kunne straffes for seksuelt misbrug af et barn i udlandet, men at ministeriet fortsat ville være opmærksom på udviklingen med henblik på i givet fald at tage spørgsmålet om dobbelt strafbarhed op til fornyet overvejelse.

Der henvises til betænkningens side 46-48.